

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **Bc. M. T.**
zastoupen JUDr. Danielem Novotným, Ph.D.
advokátem a společníkem Advokátní kanceláře Novotný & Partners,
s.r.o.
se sídlem Valdštejnovo nám. 76, 506 01 Jičín

proti
žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje**
sídlem Ulrichovo náměstí 810, 501 01 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, č. j. ŘŘ-1445/2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024, č. j. ŘŘ-1445/2024, se ruší v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru ze dne 4. 3. 2024, č. j. KRPH-77944-180/ČJ-2019-0500NU, ve výroku I. a věc se v tomto rozsahu vrací žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbytku se žaloba zamítá.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 681,35 Kč, a to k rukám jeho zástupce do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce pracoval jako vedoucí směny integrovaného operačního střediska operačního odboru Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje (dále též „IOS“) v Hradci Králové. Dne 29. 7. 2019 podal žádost o přepočtení služebního příjmu za období tří let nazpět (od 1. 5. 2016 do 30. 4. 2019). Svou žádost odůvodnil tím, že mu vždy za 24hodinovou směnu byl vyplácen plat pouze 22 hodin služby, neboť mu zaměstnavatel plánoval a vykazoval čerpání 4x půlhodinové přestávky za směnu, žalobce ale fakticky přestávky nečerpал, jelikož měl výkon služby dle svého tvrzení za nepřetržitý a nepřerušitelný. Dle žalobce byl chybně aplikován § 60 odst. 1, 2 zákona č. 361/2003, o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), když správně měl být služební příjem vykazován dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru.
2. O žádosti poprvé rozhodl náměstek ředitele Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje pro vnější službu ve věcech služebního poměru (dále též „správní orgán prvního stupně“ nebo „služební funkcionář“) rozhodnutím ze dne 23. 10. 2019 (dále také jen „první rozhodnutí o žádosti“), kterým žalobci nepřiznal proplacení přestávek ve službě za dobu od 1. 5. 2016 do 30. 4. 2019. Odůvodnil, že „fakticky nastavený způsob výkonu služby a technické zajištění umožňuje zastupitelnost vedoucího směny IOS, a to je také v praxi využíváno“, tedy že nejde o nepřetržitý a nepřerušovaný výkon služby, neboť žalobce byl o přestávkách zastupován jiným policistou z jeho pracoviště, protože to technologie umožňovala. Žalobce s tímto závěrem nesouhlasil a podal odvolání.
3. Žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 2. 2020, č. j. ŘŘ-306/2020 (dále také jen „první rozhodnutí o odvolání“), zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou podanou u nadepsaného soudu.
4. Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 30. 3. 2022, č. j. 31 Ad 6/2020-389 (dále také jen „zrušující rozsudek krajského soudu“), rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Poukázal zejména na to, že žalovaný ani správní orgán prvního stupně nedostáli požadavkům § 180 zákona o služebním poměru z důvodu nedostatečně zjištěného stavu věci. Dle názoru krajského soudu mělo být vyjasněno, jakým způsobem služba žalobce coby vedoucího směny probíhala, zda byla organizačně zabezpečena tak, aby nepochybně zajišťovala samotnou faktickou možnost čerpání přestávky. Proti zrušujícímu rozsudku žalovaný podal kasační stížnost.
5. Se závěry krajského soudu se ztotožnil i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18. 1. 2023, č. j. 4 As 116/2022-31, kterým kasační stížnost zamítl.
6. V dalším řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 3. 2023 zrušil první rozhodnutí o žádosti, neboť dospěl k závěru, že rozsah nezbytného doplnění dokazování je natolik široký, že není na místě, aby jej prováděl sám jako odvolací orgán.
7. Po doplnění dokazování správní orgán prvního stupně rozhodnutím ze dne 4. 3. 2024, č.j. KRP-77944-180/ČJ-2019-0500NU (dále také jen „druhé rozhodnutí o žádosti“), přiznal žalobci náhradu služebního příjmu ve výši 32 721 Kč hrubého služebního příjmu za službu přesčas v době plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek: 1. v období od 1. 5. 2016 do 31. 7. 2017 (s výjimkami ve dnech 24. 4. 2017 – 28. 4. 2017 a 5. 6. 2017 – 6. 6. 2017) za 284 přestávek ve službě v rozsahu 141 hodin a 2. dne 11. 6. 2018 za jednu přestávku ve službě v rozsahu 0,5 hodiny v průběhu cvičení „Týniště“ (výrok I.), neboť

dospěl k závěru, že byly naplněny podmínky služby přesčas dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Výrokem II. žalobci nepřiznal náhradu služebního příjmu za službu přesčas v době plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek v období od 24. 4. 2017 do 28. 4. 2017 (kdy se účastnil kurzu pro policisty IOS v Opatovicích nad Labem, kde nevykonával činnost vedoucího směny), od 5. 6. 2017 do 6. 6. 2017 (kdy se účastnil instrukčně-metodického zaměstnání v Kounově, kde nevykonával činnost vedoucího směny) a od 1. 8. 2017 do 30. 4. 2019, vyjma případu uvedeného ve výroku I. bodě 2., neboť mohl v uvedených obdobích čerpat přestávky ve službě podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru.

8. Odvolání žalobce proti druhému rozhodnutí o žádosti zamítl žalovaný napadeným rozhodnutím.

II. Shrnutí žaloby

a. přiznaná náhrada služebního příjmu (výrok I. druhého rozhodnutí o žádosti)

9. Žalobci byla výrokem I. druhého rozhodnutí o žádosti přiznána náhrada služebního příjmu ve výši 32 721 Kč hrubého služebního příjmu. Žalobce namítá, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť chybí výpočet náhrady služebního příjmu a jsou nesrovnalosti v počtu hodin uvedených ve výrokové části a v odůvodnění rozhodnutí. Služební funkcionář ve svém rozhodnutí uvedl, že podle plánů služeb měl žalobce v období od 1. 5. 2016 do 31. 7. 2017 plánovaných 284 přestávek v rozsahu 142 hodin (ve výrokové části je ovšem uvedeno 141 hodin) a dále, že dne 11. 6. 2018 nečerpal jednu přestávku v rozsahu 0,5 hod. Nevymezil však, z jaké průměrné hodinové odměny vychází. Žalobce tak nemohl zkontrolovat, zda je výpočet přiznané částky služebního příjmu v pořádku. Tím spíše, když ve výrokové části je uveden jiný počet hodin než v odůvodnění rozhodnutí. Žalovaný se s identickou odvolací námitkou neztotožnil s odůvodněním, že služební funkcionář vysvětlil, že výsledná částka vychází z podkladů mzdové účtárny. Žalovaný dále doplnil, že s podklady mzdové účtárny z Ekonomického informačního systému se žalobce seznámil dne 6. 12. 2023 a že tyto jsou založeny ve spise pod č. 769-781. Podle žalobce však v rozhodnutí musí služební funkcionář, případně v odvolacím řízení žalovaný, vymezit, jaký důkaz byl proveden a jaké informace, které jsou pro rozhodnutí podstatné, z provedeného důkazu získal. Výpočet náhrady služebního příjmu je totiž podstatný k samotnému výroku rozhodnutí a nelze po žalobci požadovat, aby jej zjišťoval z důkazu a sám si domýšlel, jak správní orgán při výpočtu postupoval. Nadto se žalobce domnívá, že žalovaný ani služební funkcionář by neměli vycházet pouze z informačního systému, ale sami by měl provést výpočet z dostupných podkladů, aby ověřili, že informační systém provedl takový výpočet správně a že tedy výrok rozhodnutí bude bez vad.

b. nepřiznaná náhrada služebního příjmu (výrok II. druhého rozhodnutí o žádosti)

10. Ve zbytku žalobci nebyla přiznána náhrada služebního příjmu, protože bylo zjištěno, že mohl čerpat přestávky ve službě podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný s tímto závěrem souhlasil a vyšel z toho, že oproti situaci do 31. 7. 2017 byli od 1. 8. 2018 určení zástupci vedoucího směny policisté, kteří byli „služební náplní, stupněm utajení i odborně schopni krátkodobého zástupu“. Žalobce však nadále trvá na tom, že zastupitelnost vedoucího směny nebyla možná.

b.i. výsledky svědků a hodnocení svědeckých výpovědí

11. Podle žalobce služební funkcionář účelově vyzdvihuje pouze ty informace z výsledků svědků, které podporují zamítnutí nároku žalobce. Ignoruje přitom skutečnost, že většina svědků uvedla, že přestávky nebyly čerpány vůbec. Svědci B. a V. vypovídali v rozporu s ostatními svědky. Žalobce tvrdí, že jejich výpovědi byly zaujaté a že přestávky nebylo možné čerpat. V této souvislosti odkázal na výpovědi Bc. T. B. (do poloviny roku 2017 řadový policista IOS, později vedoucí směny), Bc. S. B. (nejprve řadový policista IOS, později vedoucí směny), Bc. D. H. (od jara 2017 řadový policista IOS, od roku 2020 vedoucí směny), A. H. (v předmětném období vedoucí směny), Mgr. T. H. (v předmětném období řadový policista, později vedoucí směny), Mgr. R. J. (v předmětném období řadový policista IOS), Ing. R. K. (v letech 2016 a 2017 vedoucí směny), T. K. (v předmětném období řadový policista IOS), L. S. (v letech 2017 – 2019 vedoucí směny) a Mgr. L. V. (v předmětném období řadový policista IOS). Z výpovědí svědků podle žalobce vyplynulo, že zastoupení fakticky neprobíhalo a zejména ani nebylo možné. Ačkoliv právě výpovědi policistů, kteří na IOS pracovali nebo pracují, musí být v dané věci stěžejním důkazem pro posouzení, zda přestávky mohly být čerpány či nikoliv, žalovaný, resp. služební funkcionář z nich čerpali pouze ty informace, které podporují jejich závěr, že přestávky bylo možné čerpat. Výpovědi svědků podle žalobce nebyly provedeny objektivně a řízení tak bylo zatíženo vadou nesprávně provedených důkazů.

b.ii. nastavení pravidel pro čerpání přestávek na IOS

12. Žalobce namítl, že plánované přestávky nebylo možné čerpat, čímž zpochybňuje závěry služebního funkcionáře a žalovaného. Žalovaný sice tvrdí, že organizační opatření umožňovala střídání vedoucího směny, dle žalobce však tato opatření nebyla v praxi funkční. Plány přestávek byly formální a neumožňovaly skutečné zastoupení vedoucího směny, což dle něj potvrdili i svědci. Žalovaný a služební funkcionář ignorovali důkazy o nefunkčnosti těchto plánů, což vedlo k nesprávným závěrům v jejich rozhodnutích. Ze samotného rozpisu přestávek v porovnání s plánem služeb je dle žalobce evidentní, že tento byl vytvořen pouze formálně. Pro naplánovanou přestávku vedoucího směny nebyl zástup zajištěn. Uvedl, že dle plánu přestávek měl vedoucí směny (stůl-pracoviště č. 1) plánované přestávky v čase 12:00 – 12:30, 17:00 – 17:30, 22:00 – 22:30 a 03:00 – 03:30. V tu samou dobu čerpal přestávky i stůl-pracoviště č. 3, 5 a 8. V plánu služeb na jednotlivé měsíce byli červenou barvou označeni policisté, kteří v době čerpání přestávky měli vedoucího směny zastoupit. Nicméně tito policisté byli převážně ze stolů č. 3, 5 a 8, kteří měli dle rozpisu přestávek své přestávky čerpat ve stejnou chvíli jako vedoucí směny. Pokud tedy tito policisté měli čerpat přestávku společně s vedoucím směny, logicky ho nemohli zároveň zastoupit. Skutečnost, že nebylo kontrolováno, zda (ne)bude přestávku čerpat vedoucí směny společně se svým plánovaným zástupcem, je podle žalobce důkazem toho, že plány přestávek byly vypsány pouze formálně, aniž by se očekávalo jejich dodržování.

b.iii. údajná vlastní vůle žalobce k čerpání přestávek na pracovišti

13. Žalobce vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že neexistovaly objektivní důvody, proč by nemohl čerpat přestávky, a že pokud je trávil na pracovišti, bylo to jeho vlastní rozhodnutí. Svědci podle něj potvrdili, že všichni vedoucí směny trávili plánované přestávky na pracovišti plněním pracovních úkolů, což svědčí o jejich nezastupitelnosti.

Žalovaný sice v rozhodnutí uvedl, že dodržování přestávek je závazné, ale v praxi policisté přestávky nečerpali a byli stále připraveni k práci.

b.iv. neinformování o nemožnosti čerpat přestávky

14. Podle žalobce se žalovaný snaží přesunout odpovědnost za nečerpání přestávek na žalobce, když tvrdí, že měl povinnost přestávky čerpat a hlásit, pokud to nebylo možné. Podle žalobce sice byly přestávky formálně naplánovány, ale fakticky nebylo možné je čerpat. Svědci potvrdili, že vedoucí směny přestávky nečerpali a byli stále připraveni k práci. K tvrzení žalovaného, že měl informovat nadřízeného o nemožnosti čerpat přestávky žalobce namítl, že tato praxe byla obecně známá a nebylo nutné na ni upozorňovat. Dále poukázal na to, že pokud by existovala možnost zastoupení, plánování zástupci by hlásili, že zastupování neprovádějí, což se nedělo.

b.v. neomezování způsobu čerpání přestávek

15. Podle žalovaného nebyli policisté při čerpání přestávek nijak omezováni, například neměli zákaz opustit pracoviště nebo povinnost mít u sebe služební telefon. K tomu žalobce uvedl, že pokud se neočekávalo čerpání přestávek, nebylo nutné formálně upravit postup pro jejich přerušení. Pokud by přestávky skutečně byly plánovány k řádnému čerpání, bylo by vhodné přijmout opatření pro jejich přerušení v případě závažné události. Argument žalovaného tedy naopak podporuje tvrzení žalobce, že přestávky byly určovány pouze formálně, ale s jejich čerpáním se nepočítalo.

b.vi. příklady činností, jež mohl provádět jedině vedoucí směny

16. Žalobce opakovaně uváděl, že některé úkoly mohl provádět pouze vedoucí směny na svém pracovišti, a nikoliv jeho zástupce. Tyto úkoly zahrnovaly obsluhu systému BETA, telefon na pracovišti vedoucího směny, obsluhu zvonku, odvolání vjezdových bran, pátrání v systémech PATROS a PATRMV, dohled nad kamerami, výdej služebních zbraní a řízení činnosti pracovníků směny IOS. Žalovaný se snažil zpochybnit tvrzení žalobce, že by výše popsané činnosti mohl provádět jedině vedoucí směny, také zdůrazňoval, že tyto činnosti bylo potřeba provést minimálně. Žalobce opětovně upozornil, že plánování zástupci měli čerpat přestávku ve stejnou dobu a nebyli dostatečně proškoleni. Zdůraznil, že vedoucí směny musel být neustále připraven k provedení uvedených činností.

b.vii. předávání služby zástupci

17. Podle žalobce zastoupení vedoucího směny nebylo možné kvůli složitému předávání služby. Předání služby mezi vedoucím směny a jeho zástupcem by trvalo desítky minut, což je neefektivní pro třicetiminutovou přestávku, zvláště když by k tomu mělo dojít čtyřikrát během služby. Předání nemůže probíhat během přestávky, protože ta je určena k odpočinku. Zástupce by musel přijít před a zůstat po přestávce, aby mohlo dojít k řádnému předání informací, což není prakticky proveditelné. Bez předání pracoviště nemůže zástupce plnohodnotně zastoupit vedoucího směny, i když žalovaný tvrdí opak.

b.viii. situace na jiných pracovištích IOS v republice a změna na Krajském ředitelství Královéhradeckého kraje

18. Žalobce zjistil od policejního prezidenta, že na všech pracovištích IOS v České republice jsou nyní plánovány nepřetržité služby bez přestávky na jídlo a odpočinek. V případě pracoviště Krajského ředitelství v Královéhradeckém kraji dochází k takovémuto plánování služeb od 1. 1. 2024. E-mail plk. K. (jehož přílohou je přehled o výkonu služby na IOS v rámci ČR) potvrzuje, že režim služby na IOS je nepřerušitelný, což podporuje tvrzení žalobce. Žalovaný odmítl výslech plk. K. a tvrdí, že současná praxe není relevantní pro sporné období 2017-2019, aniž by vysvětlil rozdíly mezi tehdejší a současnou praxí. Tento posun v rozvrhování směn podle žalobce svědčí o tom, že praxe byla vždy stejná a změna pouze napравила faktický stav.

b.ix. neprovedené důkazy

19. Žalobce navrhoval několik důkazů, které nebyly provedeny služebním funkcionářem ani žalovaným, a to bez řádného odůvodnění. Žalobce během správního řízení předložil čestná prohlášení policistů na IOS, která nebyla připuštěna jako důkaz. Krajský soud přitom ve svém prvním rozsudku v této věci uvedl, že svědecké výpovědi by pomohly vyjasnit

průběh služby. Žalovaný ani služební funkcionář však tyto policisty nevyslechli. Žalobce také navrhl výslech svého tehdejšího vedoucího plk. Ing. V. H., který mohl objasnit praxi ohledně přestávek. Tento návrh byl rovněž odmítnut s tím, že jeho působení na IOS se netýká předmětného období. Žalobce trvá na tom, že praxe se od doby jeho působení nezměnila, a ačkoliv na IOS nepracoval ve sporném období, byla by jeho výpověď vypovídající. Se stejným zdůvodněním nebyl proveden výslech plk. K.. Ten dle žalobce mohl poskytnout relevantní informace o praxi na IOS.

b.x. služba přesčas

20. Podle žalobce se jednalo o službu přesčas, pokud během plánované přestávky pracoval, protože nebylo možné zastoupení jiným policistou. Žalovaný s tímto názorem nesouhlasil, přičemž uvedl, že služba přesčas musí být předem nařízena nebo dodatečně schválena, což se nestalo. Odkázal přitom na odbornou literaturu. Žalobce namítá, že souhlas může být dán i konkludentně. Svědci potvrdili, že nečerpání přestávek bylo běžnou praxí, o čemž nadřízení věděli, ale nezasáhli. Souhlas tedy byl podle něj udělen mlčky.
21. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení a přiznání nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Ad a. přiznaná náhrada služebního příjmu (výrok I. druhého rozhodnutí o žádosti)

22. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce o nesrovnalostech v počtu hodin uvedených ve výrokové části a v odůvodnění rozhodnutí. V druhém prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno, že náhrada služebního příjmu byla přiznána za 141,5 hodiny. Konkrétně jde o 141 hodin přiznaných výrokem I. 1 a 0,5 hodiny přiznané výrokem I. 2. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (na straně 66) je uvedeno, že celkový počet přesčasových hodin uznaných k proplacení je 141,5 hodiny, což je v souladu s výrokovou částí.
23. Žalobce dle žalovaného zřejmě nepochopil rozdíl mezi počtem hodin, za něž byla přiznána náhrada služebního příjmu, a počtem hodin, kdy nemohl čerpat přestávku. Na straně 65 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že žalobce nemohl čerpat přestávku v rozsahu 142 hodin, což je údaj, kterým argumentuje žalobce. Tento údaj však představuje pouze dílčí část celkového počtu hodin, kdy nemohl čerpat přestávku. Na straně 66 je uvedeno, že celkový počet hodin, kdy žalobce nemohl čerpat přestávku, je 142,5 hodiny.
24. Žalovaný vysvětlil, že výpočty byly provedeny informačním systémem mzdové účtárny, který je spolehlivý a dlouhodobě vykazuje prakticky nulovou chybovost. Požadavek na manuální výpočet považuje za neúčelný, zvláště při potřebě zohlednění velkého množství parametrů při přepočtu nároků v tříletém období nazpět. Žalovaný rozpory tvrzené žalobcem neshledal. Tuto žalobní námitku považuje za nedůvodnou.

Ad b. nepřiznaná náhrada služebního příjmu (výrok II. druhého rozhodnutí o žádosti)

25. Žalovaný uvedl, že od 1. 8. 2017 mohl žalobce čerpat přestávky ve službě bez omezení, protože byla zřízena služební místa komisařů v 7. tarifní třídě, kteří mohli vedoucího směny zastupovat. Tímto opatřením byly eliminovány situace, kdy by vedoucí směny nemohl čerpat přestávku. Souhlasí, že je důležité zjistit to, zda zastupitelnost byla možná. Nesouhlasí však se žalobcem, že v posuzovaném případě zastupitelnost nebyla možná. Žalobce k této námitce nepředložil dostatečné důkazy.

Ad b.i. výsledky svědků a hodnocení svědeckých výpovědí

26. Žalobce dle žalovaného opomíjí, že mu byla přiznána náhrada služebního příjmu za období, kdy nebyly plně zajištěny podmínky pro čerpání přestávek. Od 1. 8. 2017 však byla situace napravena, když byli určeni konkrétní policisté k zastupování vedoucího směny během přestávek.
27. K námitkám žalobce, že většina svědků uvedla, že přestávky nebyly čerpány vůbec, žalovaný zdůraznil, že pro posouzení této otázky je důležitá faktická možnost čerpání přestávky a absence omezení. Služební funkcionář i žalovaný zohlednili specifika výkonu služby žalobce a prokázali, že od 1. 8. 2017 bylo možné přestávky čerpat plnohodnotně. Výjimkou byla pouze oblast výdeje služebních zbraní, která však snesla odkladu.
28. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že služební funkcionář ignoroval svědky, kteří uvedli, že přestávky nebyly čerpány. Podle žalovaného je důležité, zda byla přijata opatření umožňující čerpání přestávek. Služební funkcionář se dle jeho názoru dostatečně vypořádal se svědeckými výpověďmi a prokázal, že od 1. 8. 2017 bylo možné přestávky čerpat plnohodnotně.
29. Připomněl, že rozpory ve výpovědích svědků vypořádal odpovídajícím způsobem služební funkcionář, žalovaný se s takovým vypořádáním ztotožnil. Uvedl, že žalobce v odvolání neuplatnil odvolací námitky, které by směřovaly vůči nevypořádaným rozporům, proto na ně žalovaný nemohl ani reagovat. Žalobce tak činí až nyní v žalobě. Za takové situace lze jen stěží vytýkat žalovanému, že rozpory zcela ignoroval.

Ad b.ii. nastavení pravidel pro čerpání přestávek na IOS

30. Žalovaný se podrobně zabýval jednotlivými dílčími závěry služebního funkcionáře, které svědčily o možnosti čerpání přestávek i vedoucím směny. Souhlasí, že služební funkcionář odkazoval na soudní rozhodnutí týkající se přestávek řadových policistů, ale netvrdí, že tato rozhodnutí byla stěžejním důkazem.
31. K žalobní námitce, že závěry ohledně přestávek řadových policistů nejsou použitelné pro vedoucí směny, žalovaný uvedl, že služební funkcionář posuzoval judikaturu v kontextu specifického postavení žalobce jako vedoucího směny.
32. Další žalobní námitku, že žalovaný považuje rozpis přestávek za stěžejní důkaz, žalovaný odmítl s tím, že rozpis přestávek byl součástí komplexu administrativně organizačních opatření, která prokazovala nařízení čerpání přestávek.
33. Žalovaný dále odmítl i námitku žalobce, že přestávky nebylo možné čerpat. Uvedl, že v řízení nebyla prokázána existence objektivních skutečností, které by to neumožňovaly. Žalovaný uznal, že v době naplánované přestávky vedoucího směny nebyl jeho zástup vždy zajištěn, ale odmítl tvrzení, že by tento stav úmyslně přehlédl. Připustil, že služební funkcionář pochybil, když neprovedl konfrontaci časového rozpisu přestávek vedoucích směn a zastupujících komisařů. Tento stav byl způsoben převzetím předchozího modelu systému plánování, který ne vždy zohledňoval přestávky vedoucího směny. Zdůraznil, že žalobce měl povinnost informovat nadřízené o pochybení v plánování a že měl možnost provést úpravu čerpání přestávky. Tuto povinnost nesplnil a má na vzniklé situaci nemalý podíl.
34. Podle žalovaného žalobce mohl čerpat přestávky, i když došlo k chybě v plánování. Jako vedoucí příslušník měl možnost upravit časy přestávek, aby se vyhnul souběhu. Kromě

této chyby dle žalovaného neexistovaly žádné objektivní překážky, které by znemožňovaly čerpání přestávek. Žalobce na toto pochybení až do podání žaloby nepoukázal a jeho tvrzení nebyla podložena dostatečnými důkazy.

35. Žalovaný je proto přesvědčen, že prokázal, že přestávky bylo možné čerpat a že neexistovalo nebezpečí z prodlení v činnostech, které by zasáhly do doby přestávky vedoucího směny.

Ad b.iii. údajná vlastní vůle žalobce k čerpání přestávek na pracovišti

36. Individuální chyby v plánování přestávek byly dle žalovaného v kompetenci žalobce k nápravě, aniž by to ovlivnilo jeho přestávky. Žalobce měl možnost upravit časy přestávek, aby se vyhnul kolizím. Kromě této chyby neexistovaly žádné objektivní překážky bránící čerpání přestávek.
37. Žalovaný odmítl tvrzení žalobce, že plány přestávek byly formální a neočekávalo se jejich dodržování. Podle žalovaného byly přestávky plánovány správně a nebyla zjištěna žádná opatření, která by bránila jejich čerpání. Žalovaný rovněž vyvrací tvrzení, že pracovníci linky 158 nemohli vedoucího směny zastoupit. Uvedl, že většina úloh se dá vyřídit z každého pracovního stolu.
38. Má za prokázané, že přestávky bylo možné čerpat a že neexistovalo nebezpečí z prodlení v činnostech, které by zasáhly do doby přestávky vedoucího směny. Žalobce podle žalovaného trávil přestávky na pracovišti z vlastní vůle a nebyl k tomu nucen.

Ad b.iv. neinformování o nemožnosti čerpat přestávky

39. V průběhu řízení bylo dle žalovaného prokázano, že existovala konkrétní opatření umožňující faktické čerpání přestávek. Přestávky byly systémově nastavené tak, že jejich čerpání bylo běžně možné, i když došlo k chybě v plánování.
40. Žalovaný nepochybní, že vedoucí směny často přestávky nečerpali, zdůraznil však, že měli vytvořeny odpovídající podmínky pro jejich čerpání. Nikdo ze svědků netvrdil, že by nesměl nebo nemohl trávit přestávku mimo pracoviště. Důvody, proč vedoucí směny přestávky nečerpali, byly subjektivní a nezakládaly faktickou nemožnost čerpání přestávek.
41. Plánovaný zástupce měl vedoucího směny zastupovat během přestávky. Pokud se vedoucí směny rozhodl přestávku trávit na pracovišti a vykonával činnost, nemohl jej zástupce zastupovat. Tvrzení žalobce jsou dle žalovaného nepodložená a spekulativní.

Ad b.v. neomezování způsobu čerpání přestávek

42. Žalovaný nesouhlasí s názorem žalobce ohledně neomezování způsobu čerpání přestávek. Žalobcovy závěry má za rozporné s judikaturou. Pravidla byla nastavena tak, aby bylo možné plnit neodkladné úkony i během nepřítomnosti žalobce, přerušení přestávky nebylo běžně očekáváno.

Ad b.vi. příklady činností, jež mohl provádět jedině vedoucí směny

43. Žalobcovo tvrzení, že zástupci neměli dostatečné proškolení, má žalovaný za nepodložené. Služební funkcionář a žalovaný na konkrétních příkladech prokázali opak.

44. Za podstatné považuje posuzování četnosti potřeby neodkladných úkonů. Ač svědci uváděli obavy nebezpečí z prodlení, žádná taková situace nebyla zaznamenána. Proto je žalovaný přesvědčen, že potřeba řešit neodkladné úkony během přestávky běžně nenastává. Nezpochybil připravenost žalobce na plnění úkolů během služby, během přestávky ale nebyla taková připravenost vyžadována. Nebyla stanovena žádná forma pohotovosti ani povinnost být ve spojení s pracovištěm. Tvrzení žalobce o neustálé připravenosti má žalovaný za vyvrácené.

Ad b.vii. předávání služby zástupci

45. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce, že předání pracoviště vedoucím směny zastupujícímu komisaři je nutné pro realizaci zastoupení. Podle žalovaného není takový úkon opodstatněný a žalobce neuvedl žádný konkrétní důvod pro jeho potřebu. Účelem krátkodobého zastoupení je zajištění přestávky na jídlo a odpočinek a zabezpečení plnění neodkladných úkonů, což nevyžaduje předání pracoviště.
46. Zdůraznil rozdíl mezi předáváním služby mezi vedoucími směn a krátkodobým zastoupením. Při krátkodobém zastoupení není nutné předávat materiální vybavení ani provádět uzávěrku dokumentů. Technologie IOS zajišťují přehled o situaci ve službě, zastupující policista tak má potřebné informace.
47. Naopak předání služby mezi směnami zahrnuje kompletní předání pracoviště, včetně technického a materiálového vybavení.

Ad b.viii. situace na jiných pracovištích IOS v republice a změna na krajském ředitelství Královéhradeckého kraje

48. Dle žalovaného z přehledu o výkonu služby na IOS v rámci republiky vyplývá pouze to, že na pracovištích IOS byl přijat model služby bez přestávek. Nelze z něj však zcela jistě učinit závěr, že režim služby na IOS je nepřerušitelný. To je možné pouze na základě posouzení konkrétních okolností, jak vyplývá i z rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka v Olomouci, č. j. 65 Ad 3/2017-80. K roli plk. Ing. K. se žalovaný dostatečně vyjádřil v řízení. Podle žalovaného není podstatné, jaká praxe na pracovištích IOS panuje nyní, neboť předmětem řízení bylo období od 1. 8. 2017 do 30. 4. 2019.

Ad b.ix. neprovedené důkazy

49. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že služební funkcionář neprovedl důkaz čestnými prohlášeními. Čestná prohlášení byla řádně založena do spisu a žalobce měl možnost se s nimi seznámit. Služební funkcionář se čestnými prohlášeními zabýval a konfrontoval je s rozhodnutími soudu. Žalovaný připustil, že služební funkcionář formálně neuvedl čestná prohlášení mezi podklady pro rozhodnutí, ale učinil tak implicitně. K neprovedení výsledku svědků plk. Ing. H. a plk. Ing. K. žalovaný uvedl, že jejich výsledky nebyly relevantní, protože se výkonu služby na IOS neúčastnili.

Ad b.x. služba přesčas

50. Podle žalovaného i v mimořádných případech je nutný dodatečný souhlas s výkonem práce přesčas. Zdůraznil, že pro uplatnění konkludentního souhlasu musí služební funkcionář vědět, že příslušník vykonává službu nad základní dobu služby, a nedat rozkaz k ukončení takové služby. Žalovaný nesouhlasí s tvrzením žalobce, že nečerpání přestávek bylo běžnou praxí. Uvedl, že policisté si přestávky posouvali nebo je trávili na pracovišti z

vlastní vůle. Nikdo ze svědků neuvedl, že by přestávky nemohl čerpat, natož že by to bylo zakázáno, nebo že by existovalo objektivní omezení ve volbě místa a způsobu jejich čerpání. Vedení operačního odboru IOS nemělo informace o tom, že by objektivně nebylo možné čerpat přestávky, žalobce neoznámil údajnou nemožnost čerpat přestávky. Žalovaný proto odmítá tvrzení žalobce, že souhlas byl dán mlčky.

51. Závěrem žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

52. Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce dne 15. 1. 2025 svou replikou.

Ad a. přiznaná náhrada služebního příjmu

53. Žalobce setrval na tom, že napadené rozhodnutí je částečně nepřezkoumatelné. Poukázal na to, že neobsahuje vysvětlení, jak byla vypočítána náhrada služebního příjmu ve výši 32 721 Kč. Žalobce pravidelně vykonával přesčasové služby, za které mu nebylo poskytnuto náhradní volno, což mělo zvýšit jeho průměrný hodinový příjem. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí neobsahuje výpočet náhrady, nelze přezkoumat, zda bylo toto zvýšení zohledněno.

Ad b. nepřiznaná náhrada služebního příjmu

54. Žalobce nadále tvrdí, že zastupitelnost vedoucích směn neexistovala ani před 31. 7. 2017, ani po tomto datu. Upozornil, že plánování zástupci vedoucích směn nebyli řádně proškoleni a nebyli schopni vykonávat některé služební úkoly vedoucích směn. Nesouhlasí s tvrzením, že neexistovaly situace, kde by hrozilo nebezpečí z prodlení, a zdůraznil, že běžné činnosti operačního řízení zahrnují úkoly, kde toto nebezpečí hrozí. Svědci potvrdili, že zástupci nebyli proškoleni k zástupu vedoucího směny a nikdy ho reálně nezastoupili. Dále uvedl, že přestávky byly plánovány společně pro vedoucího směny a jeho zástupce, což dále potvrzuje nezastupitelnost vedoucího směny.

Ad b.i. výsledky svědků a hodnocení svědeckých výpovědí

55. Žalobce se ohradil proti tvrzení žalovaného, že by výpovědi svědků zkresloval. Vysvětlil, že interpretoval závěry z jejich výpovědí a odkazoval na konkrétní části výsledku pro přehlednost. Zdůraznil, že nemožnost čerpat přestávky nevyplývá pouze z výpovědí svědků, ale i z dalších skutečností, jako je společné plánování přestávek pro vedoucího směny a jeho zástupce.

Ad b.ii nastavení pravidel pro čerpání přestávek na IOS

56. Žalobce zopakoval, že přestávky byly plánovány vedoucímu směny a jeho zástupci ve stejných časech, což znemožňovalo reálné zastupování. Toto pochybení žalovaného nebylo žalobcem dříve zpochybňováno, protože přestávky nebyly reálně vybírány. Také odmítl tvrzení, že by měl odpovídat za vedení operačního střediska a rozmístění policistů, což je úkolem vedoucího Operačního odboru. Dále zdůraznil, že přestávky nebylo možné čerpat kvůli neodkladným úkonům, které vedoucí směny musel vykonávat. Příkladem zmínil událost „Sebevražda upálením“, kde každá minuta rozhodovala. Žalobce je přesvědčen, že model výkonu služby bez přestávek je nezbytný pro rychlé a kvalitní plnění úkolů.

Ad b.x služba přesčas

57. K tvrzení žalovaného, že nadřízení nevěděli o nemožnosti čerpat přestávky, žalobce uvedl, že všichni svědci kromě B. a V. potvrdili, že přerušení služby nebylo možné. Žalobce připomněl, že vedoucí Operačního odboru a jeho zástupci (B., V. a K.) byli sami dříve vedoucími směn a znali praxi výkonu služby bez přestávek. Dále uvedl, že operační systém VÁCLAV zaznamenává provedené úkony, což nadřízeným umožňuje vidět, že policisté pracují i během přestávek. Svědek H. potvrdil, že nemožnost čerpat přestávky byla řešena s vedoucími Operačního odboru. Žalobce setrval na tom, že souhlas s prací přesčas byl dán mlčky. Závěrem odkázal na žalobní petit.

V. Posouzení věci krajským soudem

58. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a usoudil následovně.

A. Skutkový stav věci

59. Správní orgán prvního stupně shromáždil plány služeb žalobce z období od ledna 2016 do dubna 2019 evidované v informačních systémech „EKIS II WEB“ a „ETŘ“, měsíční výkazy odpracovaných hodin policistů IOS od ledna 2016 do dubna 2019 evidované v informačním systému „ETŘ“, plán přestávek na IOS dle jednotlivých pracovišť a fotodokumentaci IOS z 11. 9. 2019, výpisy EKV (elektronická kontrola vstupu) vedoucích směn IOS (žalobce, B., S.), stanovisko odboru personálního k problematice plánování služeb a přestávek ze dne 11. 9. 2019, kopii knih výdeje zbraní IOS a knihy zbraní dočasně uložených ze dne 14. 10. 2019, služební náplň komisaře IOS por. S. B. ze dne 18. 10. 2019, záznamy o výsledcích svědků L. V. ze dne 9. 9. 2019, J. L. ze dne 1. 10. 2019, L. S. ze dne 1. 10. 2019, Ing. L. B. ze dne 1. 10. 2019, npor. P. B. ze dne 1. 10. 2019, A. H. ze dne 21. 10. 2019, T. B. ze dne 21. 10. 2019 a R. K. ze dne 21. 10. 2019, záznamy o ústním jednání s žalobcem ze dnů 9. 9. 2019 a 21. 10. 2019, popis služebního místa žalobce ze dne 24. 2. 2020, záznamy o předání a převzetí služby na IOS ze dne 24. 2. 2020, záznamy z IS PATROS a PATRMV žalobce z let 2017 až 2019 ze dne 9. 8. 2022, a provozní deník IS BETA IOS pro zaznamenávání činnosti v režimu Důvěrné ze dne 25. 6. 2020, rozhodnutí ředitele krajského ředitelství o zrušení rozhodnutí náměstka ředitele pro vnější službu ze dne 23. 10. 2019, č. VS-1065/2019, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2023, č. j. 4 As 116/2022-31, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 13. 2. 2020, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 2. 2020, č. j. 30 Ad 4/2012-30 (tyto důkazy služební funkcionář shromáždil před vydáním prvního rozhodnutí o žádosti).
60. Dále správní orgán prvního stupně shromáždil záznamy o výsledcích svědků Mgr. L. V. (vedoucí směny IOS od 1. 11. 2013, pověřen výkonem funkce vedoucího odboru krajského ředitelství od roku 2014 do 14. 6. 2015, zástupce vedoucího operačního odboru krajského ředitelství od 15. 6. 2015 do 31. 12. 2017, vedoucí operačního odboru krajského ředitelství od 1. 1. 2018 do 30. 4. 2020) ze dne 25. 6. 2023, npor. Bc. L. S. (od 2014 vrchní inspektor IOS, od 1. 12. 2015 vedoucí směny IOS) ze dne 26. 5. 2023, plk. Mgr. R. H. (v letech 2016 – 2019 vrchní komisař odboru služby dopravní policie) ze dne 26. 5. 2023, npor. Mgr. T. H. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2018 vedoucí směny IOS) ze dne 18. 6. 2023, plk. Ing. R. K. (vrchní inspektor IOS od 1. 11. 2013 do 2015, vedoucí směny od r. 2015 do 1. 9. 2020, v období 2018 až 2020 v nepřítomnosti vedoucího operačního odboru krajského

ředitelství jej zastupoval, od 1. 9. 2020 zástupce vedoucího operačního odboru krajského ředitelství) ze dne 18. 6. 2023, Ing. L. B. (vedoucí operačního odboru krajského ředitelství v období od 15. 6. 2015 do 31. 12. 2017) ze dne 21. 6. 2023, npor. Bc. T. B. (od r. 2014 vrchní inspektor IOS, od r. 2017 vedoucí směny IOS) ze dne 21. 6. 2023, Mgr. R. J. (od r. 2013 vrchní inspektor IOS, od r. 2017 komisař IOS) ze dne 21. 6. 2023, npor. Bc. S. B. (od roku 2013 vrchní inspektor IOS, od roku 2017 komisař IOS) ze dne 19. 7. 2023, Ing. J. P. (náměstek ředitele krajského ředitelství pro vnější službu v období od 2. 4. 2012 do 15. 3. 2018) ze dne 19. 7. 2023, por. Bc. L. V. (od 1. 3. 2016 komisař IOS) ze dne 20. 8. 2023, nprap. T. K. (od roku 2013 do 2019 vrchní inspektor IOS) ze dne 20. 8. 2023, npor. Bc. D. H. (od roku 2017 do 2019 komisař IOS) ze dne 22. 8. 2023, kpt. Mgr. B. U. (od roku 2011 vrchního komisaře odboru služby dopravní policie) ze dne 22. 8. 2023, kpt. Bc. J. Č. (od 2016 vrchní komisař oddělení tisku a prevence) ze dne 22. 8. 2023, nprap. A. H. (od 1. 11. 2013 do 31. 3. 2021 vrchní inspektor IOS, v letech 2013 až 2018 plánovač směn na IOS) ze dne 11. 9. 2023, mjr. Bc. O. B. (vedoucího zásahové jednotky) ze dne 11. 9. 2023, fotodokumentaci dalších prostor budovy (chodba, kuchyňka, toalety), obsazení tabulek operačního odboru krajského ředitelství osobami za roky 2014 až 2019, přehledy realizovaných cvičení s účastí IOS v letech 2017 až 2019, analýzu plánu služeb a měsíční přehled obsazenosti stolů s uvedením zastupování policistů IOS od ledna 2016 do prosince 2019 evidované v informačním systému „ETŘ“, seznam osob působících na operačním odboru krajského ředitelství se stupněm utajení důvěrné, statistiky pátrání po osobách a motorových vozidlech v letech 2016 až 2019, závazný pokyn policejního prezidenta č. 55/2013 o systému PATROS a PATRMV z 1. 8. 2023, zápisy z porad IOS z dubna a června 2013, úkoly vedoucího směny operačního střediska – AMOK, výpis IS JITKA ze dne 15. 9. 2023 u žalobce a vyhodnocení činnosti vedoucího směny za vybrané dny, přehled nepřítomnosti žalobce v roce 2016, výpis z IS Jitka k události č. 218 H 33663-37 sebevražda upálením Brusnice, zápisy z porad IOS z let 2017 až 2019, úřední záznam ze dne 27. 9. 2023, rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové, č. j. 30 Ad 4/2021-58, 30 Ad 6/2022-35, 30 Ad 9/2021-85, 30 Ad 4/2022-60 a Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 As 187/2022-26, zhodnocení činnosti operačního odboru před a po integraci pracovišť (vznikem IOS), metodické doporučení odboru personálního č. 1/2018 ze dne 2. 1. 2018, soubor OPTIMA, vyhodnocení provozu IOS, ZP PP 109/2009 o operačních střediscích, kopii knihy výdeje zbraní OSPP, rozkaz ředitele krajského ředitelství č. 56/2016 o týmu PODPORA, podklady pro výpočet částky k doplacení služebního příjmu, výňatek z katalogu typové činnosti – STČ – 14-IZS List OS, příloha k rozkazu policejního prezidenta č. 52/2014, pokyn ředitele areálu Hradec Králové, Ulrichovo nám. č. 810, č. 2/2016 – provozní řád areálu (tyto důkazy služební funkcionář shromáždil před vydáním druhého rozhodnutí o žádosti).

61. Ohledně průběhu řízení o žádosti soud odkazuje na jeho popis v části I. tohoto rozsudku.

B. Právní závěry

62. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba **je částečně důvodná**.

63. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j.

4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

64. Předmětem posouzení projednávané věci a sporu mezi účastníky je posouzení otázky, zda žalobce vykonával službu, jejíž výkon nemohl být přerušen (§ 60 odst. 3 zákona o služebním poměru), anebo zda mohl během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek (§ 60 odst. 1 a 2 stejného zákona).
65. Za nepřetržitý režim služby zákon o služebním poměru ve svém § 53 odst. 4 považuje takový režim služby, v němž se příslušníci vzájemně střídají ve směnách v rámci 24 hodin po sobě jdoucích k zajištění nepřetržitého provozu vyžadujícího výkon služby 24 hodin denně po 7 dnů v týdnu, nebo v takovém režimu vykonávají službu v 24hodinových směnách a režim služby podle odstavce 5.
66. Podle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru má příslušník nárok na přestávku ve službě na jídlo a odpočinek nejdéle po každých 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby, jestliže služební funkcionář nerozhodne na žádost příslušníka jinak, a to při trvání směny a) do 9 hodin v rozsahu 30 minut, b) nad 9 hodin v takovém rozsahu, aby jedna přestávka činila 30 minut a ostatní přestávky činily nejméně 15 minut.
67. Přestávka ve službě na jídlo a odpočinek se nezapočítává do doby služby (§ 60 odst. 2 téhož zákona).
68. Jde-li o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, musí být příslušníkovi i bez přerušení výkonu služby zajištěna přiměřená doba na jídlo a odpočinek (§ 60 odst. 3 téhož zákona).
69. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 7. 5. 2020, č. j. 9 As 40/2020-78, uvedl, že judikatura soudů rozhodujících ve správním soudnictví již vymezila kritéria, na jejichž základě lze posoudit, zda příslušníci různých bezpečnostních sborů mohli během nepřetržité služby čerpat a čerpali přestávku ve službě na jídlo a odpočinek dle § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru, která se jim nezapočítává do doby služby nebo zda šlo ve smyslu § 60 odst. 3 stejného zákona o službu, jejíž výkon nemůže být přerušen, takže těmto byla fakticky poskytnuta pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek započitatelná do služební doby. Nejvyšší správní soud uvedl, že pod ustanovení § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je třeba zařadit zejména situaci, kdy sice příslušník může konzumovat jídlo, je však stále dosažitelný a připravený přerušit přestávku v případě potřeby, přičemž služba je zorganizována tak, že taková potřeba běžně nastává. Naopak podřazení pod ustanovení § 60 odst. 1 téhož zákona nevylučuje samo o sobě skutečnost, že příslušník má v době přestávky ve službě na jídlo a odpočinek na sobě výstroj a výzbroj, že ji z praktických důvodů bezpečnostních kontrol tráví přímo na pracovišti či trvá jeho povinnost zasáhnout v případě zcela mimořádných situací, a pro účel takové mimořádné situace má u sebe radiopřijímač.
70. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 8 Ad 13/2011-53, vyložil, že za přestávku ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru by bylo možno považovat jenom stav, kdy by policista opustil v daný čas své pracoviště a mohl se odebrat někam mimo své pracoviště a po stanovených 30 minut se zkrátka vůbec nezajímat o to, co se na předmětném pracovišti děje a těchto 30 minut věnovat pouze tomu, aby se najedl, nebo si odpočinul nějakým jiným, ať už pasivním nebo aktivním způsobem podle vlastního uvážení.

71. Městským soudem v Praze prezentovaný náhled o možnosti příslušníka bezpečnostního sboru se zcela nezajímat po dobu přestávky o výkon služby, byl částečně korigován závěrem plynoucím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019, č. j. 8 As 257/2018-44, bod 23, a sice že *„tuto přestávku je totiž nutno obecně vnímat jako zákonem garantovanou (nárokovou) dobu, v rámci které policista nevykonává službu a tento časový úsek je určen výhradně k jeho odpočinku, a to způsobem, který daný policista zvolí. Proto se také s ohledem na shora citovaný § 60 odst. 2 zákona o služebním poměru nezapočítává do doby služby. Výše uvedené samozřejmě s ohledem na specifika výkonu služby a úkoly stanovené zákonem o Policii ČR neznamená, že by policista během přestávky nebyl ve službě, tedy že by neměl být připraven konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie (viz § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky), případně že by nemohla být stanovena jiná forma „dosažitelnosti“ policistů (v této souvislosti lze zmínit např. institut služební pohotovosti dle § 62 o služebním poměru). Čerpání přestávky je však dle zákonné konstrukce při výkonu služby pravidlem a ze své podstaty nepochybně předpokladem řádného výkonu další navazující služby.“* Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nikoliv kvantifikace počtu případů vykonání či nevykonání konkrétních přestávek, ale konkrétní organizační opatření řešící zastupitelnost v rámci daného úseku (zde pracoviště IOS) se zachováním smyslu a účelu přestávky je tím stěžejním. Organizační nedostatek pak nelze systémově nahrazovat zpětným započítáním nevykonané přestávky na službu přesčas.
72. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 62 Ad 4/2016-374, bod 63, uvedl, že *„z provedených svědeckých výpovědí vyplývá, že příslušníci neměli možnost v době služby po dobu zákonem stanovené délky trvání přestávky se skutečně nezajímat o dění na pracovišti a svoji práci nevykonávat. V tomto směru není rozhodné to, že se jednalo o nepřetržitý výkon služby, to v daném případě není předmětem sporu a samo o sobě to nevylučuje možnost čerpání přestávek. V tomto směru jsou důležité především podmínky výkonu práce, tedy zda možnosti pracoviště byly takové, že čerpání přestávek i v nepřetržitém provozu umožňovaly. Z výpovědí svědků nicméně vyplývá, že především z hlediska charakteru služby v daném případě taková možnost zajištěna nebyla, s ohledem na personální podstav na pracovišti IOS Jihlava, kdy nebylo možné na dobu přestávky na jídlo a odpočinek předat pracoviště zastupujícímu pracovníkovi, což vedlo k takovým situacím, kdy pracovníci obědvali v kuchyňce se sluchátky, byli neustále připraveni v případě potřeby okamžitě reagovat, a v případě vysokého nápadu obědvali u pultu operačního střediska.“* Na tento rozsudek pak navázal Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 26. 8. 2020, č. j. 8 As 160/2018-42, ve kterém uvedl, že rozhodný důvod pro vyhovění žalobě krajským soudem spočíval v personálním vytížení (personálním podstavu), pro nějž museli být příslušníci okamžitě připraveni vrátit se na pracoviště a pokračovat v práci, což správní úřad v kasační stížnosti nedostatečně napadl. Nejvyšší správní soud dále konstatoval, že není rozhodné to, zda se jednalo o nepřetržitý výkon služby, ale to, zda možnosti pracoviště čerpání přestávek umožňovaly. I kdyby byl výkon služby přerušitelný a zastupitelnost by byla ve služebních předpisech předpokládána, ale samotné pracovní prostředí a vytíženost příslušníků by fakticky čerpání přestávek ve službě na jídlo a odpočinek neumožňovala, bylo by nutné dospět k závěru, že čerpané přestávky měly povahu pouze přiměřené doby na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru. Je proto nutné posuzovat samotnou faktickou možnost čerpání přestávky, nikoliv pouze formální označení služby za přerušitelnou a nařízení přestávky nadřízenými pracovníky. Jakkoli je nutné připustit určitá specifika služebního poměru oproti pracovněprávním vztahům, nelze po

příslušnicích požadovat, aby se sami aktivně domáhali přestávky na jídlo a oddech, aniž by jim bylo konkrétně určeno, kdy takovou přestávku mohou využít, a kdyby se stanovení přestávky nedomáhali, jejich nárok na tuto přestávku by zanikl. Nárok je sice něco, co má určitá osoba právo čerpat, tomu však musí odpovídat povinnost bezpečnostního sboru minimálně takové čerpání umožnit, a to nezpochybnitelným způsobem. Za takové zajištění nelze považovat to, že se příslušník svého práva na přestávku bude muset domáhat.

73. Na tomto místě lze učinit dílčí závěr, že přestávkou na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru je nutno rozumět takový stav věci, kdy příslušník bezpečnostního sboru má možnost se po dobu 30 minut zcela nevěnovat jím vykonávané práci a těchto 30 minut strávit dle svého uvážení. Zároveň je tento povinen zachovat nutnou pohotovost pro případ aktivace zakročovací povinnosti, přičemž je nutno věnovat se posouzení faktické možnosti takové přestávky čerpat, nikoliv možnosti jen formálně deklarované, přitom není rozhodný charakter služby jako služby vykonávané nepřetržitě.
74. Skutečnost, že výkon služby vedoucího směny byl na předmětném pracovišti IOS v Hradci Králové nepřetržitý, je mezi účastníky nesporná. V souladu se shora uvedeným je tedy podstatné zjistit, zda byl výkon služby pro žalobce v rozhodném období nepřerušitelný. Tedy, zda žalobce vykonával službu, jejíž výkon nemůže být přerušen ve smyslu § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru, jak sám tvrdí, a měla mu být zajištěna pouze přiměřená doba na jídlo a odpočinek, která mu měla být proplácena a započítána do doby služby, anebo zda mohl během nepřetržité služby čerpat přestávku na jídlo a odpočinek ve smyslu § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru, jak tvrdí žalovaný. V takovém případě se přestávky do doby služby nezapočítávají.
75. Ze smyslu a účelu zákona o služebním poměru a institutu přestávky na jídlo a odpočinek a rovněž z uvedené judikatury vyplývá, že pravidlem by měl být postup dle § 60 odst. 1 a 2 zákona o služebním poměru a postup dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru by měl být volen pouze výjimečně, nelze-li možnost čerpání přestávek organizačně a technicky zařídit jinak. Pro rozlišení těchto dvou režimů výkonu služby je třeba zjistit, zda bylo žalobci, jakožto vedoucímu směny, umožněno jednotlivé přestávky na jídlo a oddech v souladu s § 60 odst. 1 zákona o služebním poměru fakticky čerpat, tedy vždy nejdéle po 5 hodinách výkonu služby. Poskytnout přestávku déle než po 5 hodinách nepřetržitého výkonu služby by bylo možno pouze na základě kladně vyřízené žádosti žalobce. Pro závěr, zda bylo takové čerpání přestávek fakticky zajištěno, je třeba dále zjistit, zda bylo na pracovišti IOS v Hradci Králové organizačně, technicky a rovněž personálně zajištěno zastupování jednotlivých vedoucích směn po dobu jimi čerpaných přestávek tak, aby se tito příslušníci mohli po dobu přestávky odebrat k odpočinku pro načerpání sil k výkonu další části služby dle vlastní volby. Tedy, zda nebyli v čerpání takové přestávky omezeni (např. zákazem opustit pracoviště, povinností být na zatelefonování okamžitě k dispozici, faktickým početním nedostatkem střídajících se příslušníků), a to pravidelně, nikoliv pouze mimořádně. Určité omezení příslušníků ve způsobu a možnosti čerpání přestávek je přitom možné (např. požadavek mít na sobě výzbroj či výstroj, požadavek připravenosti konat v případě ohrožení nebo porušení vnitřního pořádku a bezpečnosti, jehož odstranění spadá do úkolů policie dle § 10 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, určité omezení místa čerpání přestávky – např. věznice apod.).
76. Krajský soud po výše uvedeném shrnutí právní úpravy a judikatury nejdříve přezkoumal napadené v rozhodnutí v rozsahu, jímž bylo potvrzeno prvostupňové rozhodnutí ve

výroku II, kterým žalobci nebyla přiznána náhrada služebního příjmu za službu přesčas v době plánovaných přestávek ve službě na jídlo a odpočinek. Stěžejní bylo posouzení období od 1. 8. 2017 do 30. 4. 2019, neboť v období od 24. 4. 2017 do 28. 4. 2017 a od 5. 6. 2017 do 6. 6. 2017 žalobce nevykonával činnost vedoucího směny, ale účastnil se kurzu či jiného zaměstnání mimo pracoviště Hradec Králové.

77. Bylo tak třeba vyhodnotit, zda služba žalobce (vedoucího směny IOS) v období od 1. 8. 2017 do 30. 4. 2019 umožňovala, aby byla přerušena přestávkou, a zda výkon služby na IOS v Hradci Králové umožňoval krátkodobé střídání příslušníků na tomto pracovišti. Obdobně jako např. Krajský soud v Plzni (srovnej jeho rozsudek ze dne 27. 1. 2022, č. j. 57 Ad 3/2021-117), vycházel i zdejší soud z premisy, že nepřerušitelnost výkonu služby dle § 60 odst. 3 zákona o služebním poměru je dána zejména tam, kde personální zabezpečení a organizační opatření pracoviště vylučují, aby byl vystřídán příslušník konající nepřetržitou a nepřerušitelnou službu. Přitom není rozhodné, zda je teoreticky výkon služby přerušitelný tím, že ve služebních předpisech je zastupitelnost předpokládána. Relevantní naproti tomu je, zda služební povinnosti a vytíženost příslušníků fakticky čerpání přestávky umožňují, jinými slovy, zda je organizačně dostatečně zajištěn zástup příslušníka v průběhu čerpání přestávky v nepřerušitelné službě. Za poskytnutí přestávky nelze považovat situaci, kdy musí příslušník zůstat na svém pracovišti nebo v jeho bezprostřední blízkosti a být připraven v případě potřeby se na své pracoviště okamžitě vrátit. Za přestávku lze považovat jen takovou dobu, kdy příslušník nemusí vykonávat služební úkoly, ani se nemusí zdržovat na pracovišti. Bezvýznamné naproti tomu je, jak jsou příslušníci v době přestávky vyzbrojeni a vyzbrojeni.
78. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že v uvedeném rozhodném období byl výkon služby plánován ve směnách, které trvaly 24 hodin. Během nich měli příslušníci IOS naplánovány 4 přestávky na jídlo a odpočinek, každou po 30 minutách, v celkové délce dvou hodin za směnu. Rozvrh doby služby a plán přestávek byl dáván příslušníkům IOS k seznámení.
79. Správní orgán prvního stupně provedl rozsáhlé dokazování výsledkem velkého množství příslušníků, jejichž výpovědi ohledně možnosti střídání policistů na pracovišti IOS v době plánovaných přestávek se v závislosti na jejich postavení (vedoucí příslušníci a řadoví příslušníci) lišily. Žádný ze svědků přitom neuvedl, že by byla stanovena nějaká pravidla omezující způsob trávení přestávky (kde a jak a s jakým vybavením bude řadový příslušník či vedoucí směny přestávku trávit). Dále z výpovědí svědků vyplývá, že jak řadovým příslušníkům, tak i vedoucím směny bylo umožněno během přestávky opustit pracoviště a nemít u sebe po tuto dobu žádné pracovní pomůcky.
80. Za účelem odstranění vzniklých rozporů ve výpovědích jednotlivých příslušníků, a co nejobektivnějšího posouzení této otázky, správní orgán prvního stupně zpracoval podrobnou analýzu činností, které i dle samotného žalobce představují náplň služby vedoucího směny. Konkrétně šlo o 11 činností (obsahu systému BETA, požární signalizace a dohled nad pultem EZS a poplachů, přijmutí telefonu na pracovišti vedoucího směny a obsluhu zvonků na budově ředitelství, vyhlásování a změny v pátrání po osobách a věcech, předávání informací vedení krajského ředitelství, otevírání dveří a bran budovy ředitelství, dohled nad kamerami budovy ředitelství, výdej zbraní policistům jiných útvarů, komunikace s NIS a obdržení datové věty od HZS nebo ZZS, úkoly v případě událostí tzv. aktivního útočníka, vyslání zásahové jednotky a vyžádání vrtulníku). Z této analýzy vyplynulo, že v období od 1. 5. 2016 do 31. 7. 2017 žalobce z objektivních důvodů nemohl čerpat přestávky ve službě na jídlo a odpočinek, neboť nebyly řádně zabezpečeny veškeré

podmínky pro jejich čerpání. Nebyla totiž určena osoba, která by mohla vedoucího směny v jeho nepřítomnosti adekvátně zastoupit, zejména obsluhovat systém BETA pro příjem utajovaných informací pro stupeň utajení „Důvěrné“. Od 1. 8. 2017 byla zřízena pozice zástupce vedoucího směny v 7. tarifní třídě (tj. stejně jako u vedoucího směny), který disponoval bezpečnostní prověrkou pro příjem utajovaných informací pro stupeň utajení „Důvěrné“. Proto správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že právě od 1. 8. 2017 bylo krátkodobé zastoupení (do 30 minut) vedoucího směny IOS organizačně, technicky i personálně zabezpečeno.

81. Aby mohl být přijat závěr, že přestávka žalobce se započítává do doby jeho služby, tj. že jeho službu nebylo možné přerušit a v době přestávky stále službu konal, muselo by být prokázáno, že vedoucím směny bylo uloženo v době přestávky plnit služební povinnosti nebo že v době přestávky byli tito vedoucí objektivně a významně omezeni v tom, jak přestávku trávili. Dle zjištění správních orgánů žalobce nebyl povinen plnit v době přestávky nějaké služební úkoly. Z žádného z provedených důkazů nebylo dle nich prokázáno, že vedoucím směny by jejich nadřízený přikázal, aby při opuštění pracoviště (či budovy) v době přestávky měli u sebe např. telefon za účelem plnění služebních úkolů, či jim určoval, jakým způsobem a kde mají přestávku trávit. Žalobci rovněž nebylo zakázáno opouštět během přestávky pracoviště nebo budovu, neměl povinnost být v takovém případě v neustálém spojení s pracovištěm. Soud k uvedenému závěru, s nímž souhlasí, odkazuje na výše citovanou judikaturu, z níž vyplývá, že rozhodující je to, zda případná omezení objektivně a velmi významně ovlivňovala možnost příslušníka naložit s přestávkou podle svého uvážení. Taková skutečnost nebyla v případě žalobce prokázána.
82. Žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně uzavřel, že objektivní podmínky na pracovišti IOS v Hradci Králové v období od 1. 8. 2017 do 30. 4. 2019 umožňovaly vzájemné střídání vedoucích směn a jejich určených zástupců v 7. tarifní třídě při výkonu služby. S uvedenými závěry souhlasí i krajský soud. Pokud totiž někteří příslušníci plánované přestávky na jídlo a odpočinek nečerpali, dělo se tak na základě jejich vlastního uvážení či subjektivního přesvědčení, že jejich úkoly nezastane jiný kolega, nikoli z důvodu objektivních překážek na uvedeném pracovišti. Dle krajského soudu správní orgány obou stupňů na rozpory v jednotlivých svědeckých výpovědích reagovaly a vysvětlily je. Dostaly tak své povinnosti zjistit skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Zastoupení fakticky neprobíhalo jen z vůle samotných příslušníků, neboť technicky, organizačně i personálně zajištěné bylo.
83. Za stěžejní důkaz o možnosti žalobce přerušit službu krajský soud považuje správním orgánem prvního stupně zpracovanou analýzu činností žalobce vyplývající z informačního systému JITKA z náhodně vybraných dnů (čtvrtek 29. 12. 2016, pátek 20. 1. 2017, pátek 16. 6. 2017, neděle 25. 6. 2017, sobota 12. 8. 2017, pondělí 27. 8. 2018 a pondělí 3. 12. 2018). Z této analýzy vyplynulo, že během 24hodinové služby žalobce, coby vedoucího směny, nastaly situace, kdy jeho činnost byla zaznamenána s prodlevou několika hodin, zejména po první hodině ranní. Z toho je patrné, že vytíženost žalobce nebyla tak enormní, aby nemohl čerpat přestávky na jídlo a odpočinek. Tento závěr pak lze dle soudu rovněž ilustrovat na příkladech, kdy žalobce v analyzovaných dnech prokazatelně opustil pracoviště (několikrát cca na půl hodiny).
84. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, rozhodnutí správních orgánů i tvrzení účastníků, přestávka ve službě pro jednotlivé pracovníky je plánována na 30 minut, přičemž se počítalo s tím, že primární zastoupení bude realizováno prostřednictvím určeného

pracovníka (zpravidla šlo o stůl č. 2 nebo č. 3 „JIH“), který bude vždy přítomen. Vzhledem k tomu, že přestávka trvá pouze 30 minut, nelze dle názoru soudu takové zastupování považovat za dlouhodobé. Pokud sám žalobce nebo někteří svědci tvrdili, že minutové zastupování není problém a je i zcela automatické (sem nutně spadá návštěva toalety, sprchy, zajištění a ohřátí si stravy, apod.), přičemž v nejednom případě představuje nepřítomnost dané osoby minimálně deset minut, pravděpodobně však více, a žádný problém v takové nepřítomnosti nebyl tvrzen, lze stěží uvěřit tomu, že by třicetiminutová přestávka významně ohrozila chod daného pracoviště. Soud žalobci nemůže přisvědčit v tom, že v případě odchodu pracovníka např. na toaletu či k ohřátí jídla na minimálně deset minut nebude bezpečnost poskytování služby pracovištěm IOS ohrožena a zastupitelnost je tak bez problémů zajištěna, ale v případě čerpání naplánované a pro všechny pracovníky očekávané přestávky v délce 30 minut již takový problém způsobí.

85. Krajský soud odmítá i tvrzení žalobce, že plán přestávek existoval pouze formálně, ale nebyl funkční, protože v řadě případů měl vedoucího směny zastupovat příslušník sedící u stolu č. 3, který měl čerpat přestávku ve stejnou dobu. Nepochybně se jedná o formální chybu v plánování, která však nebyla nepřekonatelná. V případě takové časové kolize totiž nastala předvídaná situace znamenající objektivní překážku pro vedoucího směny v čerpání přestávky. Navíc žalobce, jako vedoucí směny, měl možnost upravit časy přestávek tak, aby případný souběh nenastal. Tedy čerpat přestávku až tehdy, když to okolnosti objektivně umožňovaly.
86. Krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že o přerušitelnosti služby nesvědčí ani skutečnost, že vedoucímu směny jsou svěřeny některé úkony, které jeho zástup neprovádí. Např. v uváděném případě vydávání zbraní jde totiž o úkony, které snesou odkladu. V tomto směru svědci vypověděli, že příslušník, jemuž má být zbraň vydána, zkrátka vyčká příchodu vedoucího směny. Z dokazování nevyplývala ani potřeba „zdlouhavého“ předávání směny zástupu. Krajský soud přisvědčuje názoru žalovaného, že při krátkodobém zastoupení (do 30 minut) není nutné předávat materiální vybavení ani provádět uzávěrku dokumentů, jak se to děje při předávání služby mezi směnami, které zahrnuje kompletní předání pracoviště.
87. Dále se soud zabýval námitkou údajně opomenutých důkazů. Nesouhlasí se žalobcem v tom, že by správní orgány neprovedly důkaz čestnými prohlášeními, které žalobce předložil. Čestná prohlášení 11 policistů IOS (bývalých či stále sloužících příslušníků) jsou řádně založena ve spisu, služební funkcionář se jimi zabýval (viz strany 60-61 prvostupňového rozhodnutí) se závěrem, že se nejedná o stěžejní důkazy, neboť obsahují pouze obecná tvrzení o tom, že výkon služby ač je plánován s přestávkami, ve skutečnosti probíhá bez jejich čerpání, je nepřetržitý a nepřerušovaný, nedochází ke střídání a zastupování jiným policistou a policisté během služby čerpají jen přiměřenou dobu na jídlo a odpočinek. Správní orgán prvního stupně v tomto směru odkázal na několik rozhodnutí zdejšího soudu (a následně i Nejvyššího správního soudu), který v případě jiných řadových příslušníků (autorů čestných prohlášení) nevyhověl jejich obdobnému nároku na přepočít služebního příjmu. Výsledky svědků plk. Ing. H. a plk. Ing. K. nebyly dle správních orgánů relevantní, protože se výkonu služby na IOS v rozhodném období, za které žalobce požaduje přepočít služebního příjmu, neúčastnili. Tyto důkazy tedy opomenuty nebyly a správní orgány vysvětlily, z jakého důvodu je neprovedly.
88. Lze uzavřít, že správní orgány se situací žalobce coby vedoucího směny IOS, která je odlišná od služby řadových příslušníků, podrobně zabývaly vyhodnocením celého

v žádosti uplatněného tříletého období (od 1. 5. 2017 do 30. 4. 2019). Z jimi provedeného dokazování má krajský soud za prokázané, že zastupování vedoucích směn na pracovišti IOS bylo od 1. 8. 2017 do 30. 4. 2019 zajištěno jak organizačně ve formě naplánovaných časů čerpání přestávek, s nimiž byli příslušníci seznámeni, tak i personálně, kdy bylo zajištěno střídání vedoucího směny určeným a konkrétním policistou v dané směně, který byl služební náplní, stupněm utajení i odborně schopen krátkodobého zástupu.

89. Soud si je vědom skutečnosti, že práce na IOS je náročná a velmi významná, a můžou nastat situace, kdy vedoucí směny nebude moci v plánovaný okamžik svou přestávku čerpat. V předmětném případě byl skutkový stav věci objektivně zjištěn tak, že v rozhodném období (od 1. 8. 2017 do 30. 4. 2019) byl interními předpisy takový stav předvídan a byl nastaven postup jeho řešení. V případě nemožnosti započít čerpat plánovanou přestávku bylo jistě možné odsunutí počátku čerpání přestávky na vhodnější dobu (po odpadnutí překážky). Žádné záznamy či opakovaná hlášení o nemožnosti čerpat přestávky na jídlo a odpočinek nebyly žalobcem tvrzeny, natož prokázány. Neexistence takových hlášení vyplývá i z obsahu správního spisu. Ze všech výše uvedených důvodů proto krajský soud žalobu v části týkající se nepřiznání náhrady služebního příjmu (výrok II. prvostupňového rozhodnutí) zamítl.
90. Krajský soud však shledal důvodnou žalobní námitku týkající se nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí ve výroku I. a napadeného rozhodnutí v rozsahu, kterým tento výrok potvrdil.
91. Podle § 181 odst. 2 a 5 zákona o služebním poměru platí, že *rozhodnutí obsahuje výrok, odůvodnění a poučení o odvolání. V odůvodnění služební funkcionář uvede důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádával s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí.* Služební funkcionář i žalovaný věnovali několik desítek stran odůvodnění výroku, kterým byla žádost žalobce zamítnuta. Ale co se týká částečného přiznání náhrady služebního příjmu v určeném období, obě rozhodnutí postrádají jakékoliv podrobnější odůvodnění v tom směru, jakým způsobem a podle čeho byla přiznaná částka 32 721 Kč hrubého služebního příjmu vypočtena. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Jak totiž uvedl Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, či ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, o nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy správní orgán své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona. Tuto vadu nelze zhojit odkazem na správní spis, který dle správních orgánů obsahuje důkazy („podklady mzdové účtárny“) na základě kterých byla konečná částka vypočtena. V posuzovaném případě správní spis neobsahuje konkrétní a přehledný výpočet, z něhož lze ověřit správnost výše přiznané částky služebního příjmu za období uvedené ve výroku I. prvostupňového rozhodnutí. Jinými slovy žalobce nebyl ze strany správních orgánů vůbec seznámen s postupem a způsobem výpočtu přiznané částky služebního příjmu. Tím bylo nezákonně zasaženo do jeho práv.
92. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně z jeho rozsudku ze dne 6. 3. 2019, č. j. 6 Ads 40/2018-42, přitom vyplývá, že adresát rozhodnutí musí mít možnost si na základě odůvodnění rozhodnutí učinit představu o matematickém postupu výpočtu částky, která je mu přiznávána (ačkoliv ve zmíněném rozsudku byla řešena problematika

doplatku na bydlení, krajský soud považuje jeho závěry za přiléhavé, neboť podstata, tj. přesvědčivé vysvětlení způsobu výpočtu přiznané částky, je stejná).

93. Z uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí zrušil v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil prvostupňové rozhodnutí ve výroku I a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Bude na žalovaném, aby v dalším řízení vysvětlil, jakým způsobem byla vypočítána částka představující náhradu hrubého služebního příjmu za období od 1. 5. 2016 do 31. 7. 2017 (s výjimkami ve dnech 24. 4. 2017 – 28. 4. 2017 a 5. 6. 2017 – 6. 6. 2017, a to takovým způsobem, který umožní žalobci kontrolu jeho správnosti. Ve zbytku (viz odůvodnění výše) soud žalobu zamítl jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

94. Výrok o náhradě řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů. V dané věci byli zčásti úspěšní oba účastníci. Soud přihlédl k tomu, že žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Vzhledem k tomu, že žalobce byl úspěšný co do jednoho ze dvou výroků napadeného rozhodnutí, přiznal mu soud náhradu nákladů řízení ve výši jedné poloviny nákladů potřebných k uplatňování jeho práv, které spočívají v odměně jeho zástupce a zaplaceném soudním poplatku.
95. Odměnu zástupce žalobce a náhradu jeho hotových výdajů soud stanovil podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „a. t.“). V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) a. t. ve znění do 31. 12. 2024 (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), dva režijní paušály dle § 13 odst. 4 a. t. ve znění do 31. 12. 2024 (2 x 3 100 Kč a 2 x 300 Kč), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. ve znění od 1. 1. 2025 (replika k vyjádření žalovaného), jeden režijní paušál podle § 13 odst. 4 a. t. ve znění od 1. 1. 2025 (4 620 Kč a 450 Kč), celkem 11 870 Kč; DPH z této částky ve výši 2 492,70 Kč (advokátní kancelář, jíž je advokát společníkem, je dle veřejně dostupných zdrojů plátcem této daně) a zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč, tj. celkem 17 362,70 Kč. Soud žalobci přiznal vůči žalovanému náhradu nákladů řízení ve výši jedné poloviny z této částky tj. 8 681,35 Kč. K jejímu zaplacení určil přiměřenou lhůtu (výrok II. tohoto rozsudku).

Poučení

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 26. února 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu